

MERGULLANDO NO "CORDERO GONZÁLEZ" NA ILLA DE ONS

Por: Yago Abilleira Crespo

Recordo que ese día estábamos moi ilusionados. Rafa, a alma do Club, conseguira que un mariñeiro lle dera a posición dun naufraxio, fronte á praia de Melide. A situación non era para menos. Seríamos os primeiros que mergullaríamos nese pecio. Non sabíamos nin que tipo de barco era, nin como estaba, nin se habería moitas redes enganchadas,... íamos ser auténticos exploradores e estábamos ansiosos por desvelar o misterio.

Mergullador

A profundidade, segundo a carta, roldaba os 30 metros, era moita pero non demasiada. Iso, unido ao feito de non saber que habería abaixo, fixo que decidíramos que so baixarían mergulladores experimentados. O primeiro a seguridade, despois xa se vería se se podería levar a máis xente.

Restos do Cordero González

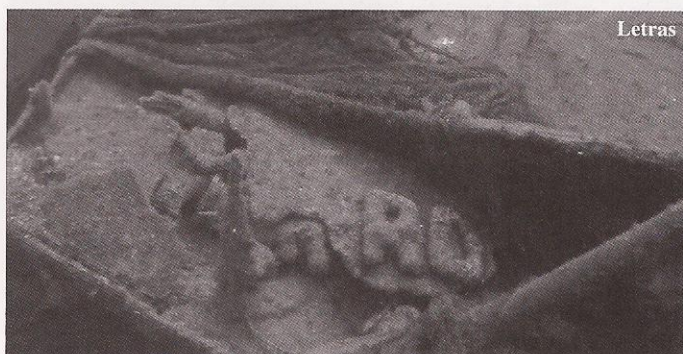
Chegou o día, fomos ata Ons, atracamos no peirao para facer o papelame, e dirixímonos cara a Melide. Fixemos unhas pasadas ben atentos á sonda, para asegurar a posición do afundimento e para botar a áncora nunha zona limpa e así non perdela. Fondeamos, preparámonos, fixemos os equipos, acordamos o protocolo de seguridade e... ¡já auga!

A medida que descendíamos, démonos conta de que a visibilidade era mala. Había moita partícula en suspensión e agrupámonos máis, para non perdernos de vista. Chegamos ao fondo, que era de lama (de aí a escasa visibilidade) e seguimos o compás para chegar ao pecio... Ante nós foi aparecendo unha montaña de tubos, pranchas de ferro, trebellos ¡estábamos no naufraxio!. O primeiro que nos veu a cabeza foi ter a certeza de que éramos os primeiros en mergullar alí. Había focos, ollos de boi, pezas soltas,... cousas que os mergulladores sen escrúpulos levan sen ningún problema, deixando o pecio baleiro e sen Historia.

Maquinillo

Nesa primeira inmersión estivemos tratando de identificar as partes do barco para situarnos. Aquilo era un verdadeiro caos. Non sabíamos onde estaba a proa, a popa, babor nin estribor. Polos maquinillos que atopamos sabíamos que era un pesqueiro, e de bo tamaño, pero pouco máis... ate que, case ao final do mergullo, vimos unhas letras co nome do barco, "RO", nada máis. A esa profundidade o aire esgótase moi pronto e tivemos que volver á ancora, comezar o ascenso lentamente, e facer as paradas de descompresión. Pese ás gafas e aos aparatos de mergullo, podía ver que estábamos asombrados e felices. O pecio xa non era descoñecido.

Letras

Evidentemente, a nosa principal preocupación (case obsesión), foi identificar o afundimento. Para iso nada mellor que o magnífico libro "Naufragios en las Rías Bajas" do prolífico Lino Pazos. Segundo Lino, pola zona había 3 ou 4 naufraxios, pero só un que tivera "RO" no nome: O "Cordero González". No libro tamén viña a súa historia.

O "Cordero González" era un pesqueiro de 163 toneladas que tivo unha colisión fatal co tamén pesqueiro "Playa de Aldán" que acabou por mandar ao "Cordero" ao fondo o 31 de Agosto de 1975. Por fortuna non houbo vítimas, o que nos aliviou, xa que a ninguén lle gusta molestar aos mortos. Tentouse recuperar o barco arrastrándoo polo fondo ata a praia de Melide, pero non puido ser. A prensa da época dicía que igual o voaban con dinamita, por ser un perigo para a pesca.

Grazas ao libro de Lino puidemos corroborar dobremente a identidade do barco. Non só o nome coincidía, senón a súa historia e características. O pecio non puido ser recuperado porque, en

realidade, ao arrastralo polo fondo, chegou ata unha liña de rochas que non puido superar. O naufraxio está pegado a unhas rochas que apenas sobresaen medio metro do fondo. De feito sorprendeunos que fora a afundirse xusto alí, pero agora sabemos o por qué da súa curiosa posición.

Lino tamén comenta que o casco do “Cordero” era de madeira, o que aclarou a maior incógnita dos restos: O increíble caos que hai alí abaixo. Con ese dato as cousas coincidiron, o casco era de madeira, certo, pero o interior (compartimentos, estrutura e ponte) era de ferro. Ao afundirse o pesqueiro, a madeira terminou podrecendo e os compartimentos foron espallándose polo fondo, coma unha figura de gobeletes(pezas) que fan os nenos e logo a destrúen. Tamén explicaba os abundantes restos de madeira que hai na zona. O posible uso da dinamita tamén axudaría a aumentar esa desorde.

Volvemos 3 veces alí, e habemos de volver máis veces. Cada vez que baixamos descubrimos cousas novas, e estamos comezando a situarnos.

Por fortuna, non é tan perigoso como críamos: Apenas ten redes enganchadas nin aparellos de pesca, non ten zonas profundas nas que internarse, polo que a xente non se quedará atrapada dentro. Tampouco ten moitos ferros cortantes, nin ameaza con derrubarse. O feito de estar afastado da costa, impide que o mar leve ás zodiacs ou á xente contra os cantís.

Como conclusión, pódese asegurar que na praia de Melide están os restos dun pesqueiro nun increíble estado de conservación. Ao estar situado na cara “de dentro”, está máis protexido do mar e do vento, permitindo que sexa visitado inda con algo de mal tempo. É certo que é un pecio para mergulladores experimentados pero, como comprobamos nas posteriores visitas ao naufraxio, a xente queda moi contenta de poder ver un afundimento tan completo. O “Cordero González” ben pode converterse nun atractivo turístico. Nin Cíes nin Sálvora teñen naufraxios nesas condicións. Inda máis, ao estar ao alcance duns poucos mergulladores, dálle máis valor xa que alí “non pode ir calquera”, o que significa que visitar o “Cordero” é unha especie de recoñecemento aos bos mergulladores. Se a xente quere ver restos a pouca fondura, que vaia ao submarino da Freitosa ou ao patrulleiro francés de Onza; o “Cordero González” só é para expertos.

O malo é que resulta moi tentador para aqueles que lles gusta “levar un recordo” (bonita maneira de dicir “Roubar”). O Parque debería de levar un bo control da xente que o mergulla, para pedir explicacións por se desaparece algo.

Nota: Fotografías por cortesía do Club de Buceo Ons.

BUEU

Leña Verde

ZONA PEATONAL BANDA DO RÍO

Teléfono: 986 323 483